

Sakoma, kad tai vienintelis žinomas Caitanyos Mahaprabhu kūrinys...

*ceto-darpaṁ a-māṛjanaṁ bhava-mahā-dāvāgni-nirvāpaṁ aṁ
śreyaṁ -kairava-candrikā-vitaraṁ aṁ vidyā-vadhū-jīvanam
ānandāmbudhi-vardhanaṁ prati-padaṁ pūrṇāṁ tāsṁ tāsṁ
sarvātma-snapanaṁ paraṁ vijayate śrī-kṛṇā a-saṁ kīrtanam*

*nāmnām akāri bahudhā nija-sarva-śaktis
tatrārpitā niyamitā smaraṁ e na kālaṁ
etād śī tava kṛpā bhagavan mamāpi
durdaivam īd śam ihājani nānurāgaṁ*

*īd ād api sunīcena
taror api sahiṁ unā
amāninā mānadena
kīrtaniyaṁ sadā hariṁ*

*na dhanaṁ na janaṁ na sundarīṁ
kavitāṁ vā jagad-īśa kāmāye
mama janmani janmaniśvare
bhavatād bhaktir ahaitukī tvayi*

ayi nanda-tanuja kiṅ karaṅ
patitaṅ māṅ viṅ ame bhavāmbudhau
kṅ payā tava pāda-paṅ kaja-
sthita-dhūli-sadṅ śaṅ vicintaya

nayanaṅ galad-aśru-dhārayā
vadanaṅ gadgada-ruddhayā girā
pulakair nicitaṅ vapuṅ kadā
tava-nāma-grahaṅ e bhaviṅ yati

yugāyitaṅ nimeṅ eṅ a
cakṅ uṅ ā prāvṅ āyitam
śūnyāyitaṅ jagat sarvaṅ
govinda-viraheṅ a me

āśliṅ ya vā pāda-ratāṅ pinaṅ u māṅ
adarśanān marma-hatāṅ karotu vā
yathā tathā vā vidadhātu lampāṅ o
mat-prāṅ a-nāthas tu sa eva nāparaṅ

Šlovė Šri Kriṣnos sankirtanai, kuri nuvalo dulkes, per ilgus metus susikaupusias širdyje, ir užgesina sąlygotojo gyvenimo gaisrą — sustabdo besikartojančius gimimą ir mirtį. Sankirtanos judėjimas — didžiausias palaiminimas visai žmonijai, nes jis skleidžia malonių mėnulio spindulius. Jis — gyva transcendentinio pažinimo esmė, maitinanti transcendentinį palaimos vandenyną ir leidžianti mums mėgautis visada taip trokštamo nektaro skoniu.

Manasis Viešpatie, vien Tavo šventas vardas gali suteikti gyvoms būtybėms visas malones, todėl Tu vadini šimtais ir milijonais vardų, tarp jų — Krišna ir Govinda. Į tuos vardus Tu sukaupei visas Savo transcendentines energijas. Jiems giedoti nėra griežtų ir sunkiai įvykdomų taisyklių. O Viešpatie, iš Savo gailestingumo Tu suteikei mums galimybę lengvai Tave pasiekti kartojant Tavo šventuosius vardus, bet, o varge, manęs jie nežavi.

Šventąjį Viešpaties vardą reikia kartoti persiėmus nuolankumo dvasia ir laikyti save menkesniu už gatvėje trypiamą šiaudą. Reikia tapti kantresniam už medį, paminti savo puikybę ir visada būti pasirengusiam pagerbti savo artimą. Nuolankūs mes nuolat kartosime šventąjį Viešpaties vardą.

O visagali Viešpatie, aš nesivaikau turtų, nereikia man nei gražuolių moterų, nei būrių pasekėjų.

Tenoriu vieno — nuo gimimo iki gimimo be jokių išskaičiavimų su atsidavimu Tau tarnauti.

O Maharadžos Nandos sūnau [Krišna], esu amžinas Tavo tarnas, bet taip jau atsitiko, kad aš nupuoliau į gimimo ir mirties vandenyną. Prašau ištraukti mane iš to vandenyno — tegu aš būsiu vienas iš atomų prie Tavo lotoso pėdų.

O Viešpatie, kada mano akyse suspindės meilės ašaros, kada jos nesenkančiu srautu liesis giedant Tavo šventąjį vardą? Ar sulauksiu tos dienos, kai tariant Tavo vardą ims trūkčioti mano balsas ir šiaušis plaukai?

O Govinda! Išsiskyrimo su Tavimi akimirka man lyg amžinybė. Iš mano akių upeliais srūva ašaros ir pasaulis rodosi tuščias, kai greta nėra Tavęs.

Aš neturiu kito Viešpaties, išskyrus Krišną, ir toks Jis bus man visada — ar pasirodys ir šiurkščiai suspaus Savo glėby, ar sudraskys širdį, nuo manęs nutolęs. Jis gali elgtis taip, kaip Pats to nori, — tai Jo valia, bet, nepaisant nieko, Jis yra Viešpats, kurį aš garbinu ir garbinsiu visada.